

Rusland werd heimelijk gesteund door de geallieerden.

Eerst toen het tegenoffensief der Sovjet-troepen de Poolsche armee achteruit drong, en zij Polen binnendrongen, toen kwam de oprechte Lloyd George met woorden tusschen beide, Polen mocht niet de linie overschrijden door het verdrag van Versailles vastgesteld.

Frankrijk deed dit nooit. Door de actieve hulp, het beschikbaar stellen van bekwame, krijgskundige, in den wereldoorlog gevormde officieren, het leveren van materiaal ook mede door de andere geallieerden, werd Polen eerst weer in staat gesteld, de Sovjet-troepen achteruit te werpen.

Militaire schrijvers zeggen, dat dit mede een gevolg was van gewichtige krijgskundige fouten door de legerleiding der roode armee gemaakt.

Hoe dit ook zij, het Russische tegenoffensief is mislukt, althans zoo voegen wij er nadrukkelijk aan toe, voor het oogenblik. Want of het tot een vrede met Polen komen zal is op dit moment moeilijk met eenige zekerheid vast te stellen.

Zoo komen wij dan eindelijk tot de vraag, wat was het doel der Russische veldtocht? Een vraag die anderen ook wel eens zullen hebben gesteld.

Een nevendoel was zeker, den Poolschen staat te verzwakken, zóó, dat de massa's in Polen zich vrij zouden kunnen maken van den vreeselijken druk der Poolsche witte garden, de legerscharen van de progrom, van den politieken moord en massagevangennemingen.

De oorspronkelijke eisch der Sovjet-Republiek, beperking van het Poolsche leger tot 50.000 man, instelling van een militia, gekozen en gevormd uit en door de arbeiders wijst wel in de door ons aangewezen richting.

Het is nu wel merkwaardig o.i., dat daarnaast Rusland gebieden wou ruilen met Polen, maar bovenal dat van den kant der Sovjet-leiding erkend werd, dat Polen verder mocht blijven tot aan de grenzen, door Lord Curzon gestipuleerd, d.i. door den oppersten raad der geallieerden, in casu door het verdrag van Versailles goedgekeurd.

Als wij arbeiders in West-Europa machtig willen worden in geest en willen, in denken en handelen, dan moet het ons vrij staan de doeleinden der Sovjet-politiek met volledige erkenning der reusachtige verdiensten van de Russische leiders en de ontzaglijke offers die door de arbeiders en boeren worden gebracht, te beoordeelen, niet volgens een model, maar in verband met de actuele omstandigheden. Het wil ons dan voorkomen, dat de eischen door Rusland

oorspronkelijk gesteld, volkomen tegenstrijdig waren. Erkent men eenmaal de linie van Lord Curzon, wat dat zeggen wil weet men uit het vorenstaande, dan is het andere niet te bereiken.

Want een Sovjet-Polen zou geen minuut geeerbiedigd worden door de geallieerden; de door de geallieerden vastgestelde grenzen zouden dan niet meer gelden en buiten werking worden gesteld.

Alleen de Duitse revolutie, tot de tanden gewapend, zou hier kunnen waarborgen, wat de Russen niet duidelijk hebben nagestreefd, een revolutionair Polen.

De eisch van de arbeidersmilitie, blijkbaar met dit doel gesteld, is direct door Lloyd George scherp teruggewezen!

Buitendien bleek, dat de roode armee niet sterk genoeg is voor offensieve doeleinden buiten Rusland. Dit weten de geallieerden thans. Dit is wat ons proletariërs buiten Rusland het meeste zorg moet baren. Hieruit blijkt dus dat onze kameraden in Rusland ten zeerste de hulp van het West-Europeesche proletariaat noodig hebben. Deze hulp wordt het best voorbereid door zelfstandigen strijd, door eigen activiteit, door ons in alle opzichten sterk te maken in den geest, niet van onkritische bewondering, maar door fellen strijd en kritiek op alle halfslachtige politiek in dit land en elders.

Het Vrije woord en de C.P.

Donderdag 23 Sept. had het P.B. der C.P., zooals men weet, in De Diamantbeurs, te A'dam, een groote vergadering belegd, waar Wijnkoop, Kruyt en v. Leuven het woord zouden voeren over hun ervaringen in Sovjet-Rusland, het Congres van de 3e Internat. en de Revolutie in verband met de Wereld-Situatie. Vrij debat, was, aangekondigd.

Als 1e spreker trad op v. Leuven die in een verward en slecht opgebouwd betoog trachtte aan te toonen dat de soc. patriotten de ergste vijanden van het Communisme zijn, en dit weder bewezen hadden door te samen met de vakorganisaties, de Italiaansche Revolutie te verraden. — Men zou uit die woorden concludeeren dat deze spreker behoort tot de oppositie in de 3e Intern. want nietwaar daarmede komt hij toch in botsing met Lenin, die tot de Eng. Comm. zegt zich aan te sluiten bij de Labour-partij, d.w.z. bij de 2e Intern., de zoo zeer gehate Soc. patriotten of . . . is dit misschien weer een van de vormen waaronder het Opportunisme zich aan ons voor doet? Meent men op deze wijze het proletariaat te verblinden, opdat zij niet zullen zien, dat de 3e Intern. gewillig werktuig die zij is, voor de dogmatische politiek die Lenin voor wil schrijven, aan de proletariaten van elk land, dat zij, alle pogingen in het werk stelt, ook het niet-Communistisch gezinde proletariaat in haar rijen te verzamelen? Denkt men door deze manier te bewerken dat de arbeidersklasse niet zal inzien, dat deze funeste politiek zal maken van deze nieuwe Internationale het, misschien wel groote massa's bevat-

tende lichaam, maar niet de krachtige, eenswillende revolutionaire organisatie die noodig zal zijn de Wereld-Revolutie te leiden? Heusch, v. Leuven, met deze praatjes zult gij het proletariaat het juiste inzicht niet onthouden, daarvoor is meer geslepenheid noodig, geslepenheid zooals Wijnkoop, die als 3e spreker aan den dag legde. Kruyt schetste de verandering op economisch en cultureel gebied in Rusland, sinds de Revolutie.

Wij verwachtten toen, dat Wijnkoop het politieke gedeelte dat aangekondigd was, zou behandelen. Van behandelen is echter geen sprake geweest. Het eenige reële wat hij zei, ten opzichte der te volgen politiek was dit: „dat niemand het moest wagen, zich te verzetten tegen de genomen besluiten op het Congres”. Nu wisten wij wel, dat Wijnkoop terug uit Moskou, zich zou aanmatigen te spreken als vertegenwoordiger van het Wereld-Proletariaat, immers hij is thans lid van het uitvoerend Comité van de 3e Internationale, (dit alleen reeds zou ons met wantrouwen tegen dit lichaam vervullen) en wordt in zijn opportunisme gesteund door de persoon van Lenin, maar dat hij eenvoudig zonder meer, bovenstaande uiting deed, doet toch zijn onbeschaamde eigendunk ten top stijgen. Want meent Wijnkoop misschien, dat wij, door deze, zijn woorden in een hoek zouden kruipen? Neen, Wijnkoop, het moge voor vele van je knechten geklonken hebben als de onaanastbare uitspraak van een Wereldheerscher, op ons zal het slechts één uitwerking hebben, dat is, dat wij ons met des te meer geestkracht, met des te meer bezieling zullen scharen om ons blad „De Roode Vaan”, dat wij des te scherper het verraderlijk opportunisme van wie dan ook aan de kaak zullen stellen, dat wij de verschillen zullen zien als: Leven en Dood, zooals Wijnkoop in het hoofdartikel van dien zelfden Donderdag, (hoofdartikelen waarin hij het voorwendsel van zijn reis naar Rusland gebruikt, om de oppositie te . . . bestrijden (neen te insinueren).

Dien zelfden avond stonden wij reeds op de bres om hun openlijk te bestrijden, men heeft toen eenvoudig het debat, aangekondigd in „De Tribune”, om hals gebracht, en een onzer het woord niet gegeven; men zal ervaren, dat dit alles er toe bij zal dragen, dat wij ons steeds hechter organiseren; hoe harder men ons bestrijdt, hoe vaster de banden zullen worden die ons binden om den Strijd te strijden.

Tegen het Opportunisme, Vóór de Wereld-revolutie.

B. V.

„De Toekomst”

Weekblad der Fed. v. Soc. Anarchisten.

Abonnement per kwartaal f 0.60.

Adm. J. POSTMA,
A'dam, Polanenstraat 26.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

2de Jaargang No. 2
October 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentien f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

Het Congres der C. P.

De jaarvergadering is weer achter den rug. Belangrijk was ze niet. Een vergadering wordt eerst belangrijk uit een proletarisch oogpunt, wanneer blijkt dat de arbeiders een eigen wil, een zelfstandige meening hebben en die weten tot uiting te brengen.

En in die richting wijst de discussie niet. De opinies in het debat, van leiding en geleiden, waren allen vrijwel oudbakken kost.

Het gebruikelijke jargon waarin men zich op zulk een bijeenkomst pleegt uit te drukken, over revolutie en Moskou, kon niet bedekken de armoede aan eigen richting, aan eigen willen, aan zelfstandig inzicht bij de traditionele afgevaardigden.

De discussie over bijna alle punten droeg den stempel van de leiders. Hiermee is het punt geraakt wat in dit tijdsgewricht van het grootste belang is. De bevrijding van de arbeidersklasse kan slecht het werk der arbeiders zelve zijn. Deze zelfbevrijding van het proletariaat is een proces niet alleen van uiterlijkheden, van herkouwing van versleten woorden en afgezaagde gemeenplaatsen, maar van eigen, uit den strijd opgediepte ervaringen.

Er zijn geen „voorwaarden” of „stellingen” die het eigen denken en handelen kunnen vervangen. Het is volkomen fout om b.v. te speculeeren met of op het prestige van de Russische leiders en zóó de meeningen in de partij die ingaan tegen de leiders hier te lande te diskwalificeren.

De revolutie van en door het proletariaat wordt niet bepaald door krachten buiten en boven het proletariaat.

De partijinstantie of een zeker middenpunt kunnen een meening lanceeren, propageeren, maar het decreteren zal aan ons, aan den gemiddelden partijgenoot overgelaten moeten worden. De leiders van de C.P. erkennen deze eenvoudige waarheid niet. Om vooral geen principieel debat op het congres te hebben, is de meening der minderheid b.v. te Amsterdam niet op het congres tot uiting gekomen, ofschoon de minderheid in de hoofdstad over ruim een derde der stemmen beschikt.

De partij, de C. P. is bijna uitsluitend een instrument in handen der leiders en hunne handlangers. Op dien voet wordt de affaire voortgezet.

Het dagblad, het partijbestuur, vele afdelingsbesturen zorgen in de eerste plaats dat niemand van de minderheid in de gelegenheid komt om te kunnen spreken of

schrijven. Want ofschoon deze helden de meerderheid uitmaken, voelen zij toch den moed in de schoenen zinken als eens flink een meening wordt opgesteld, waardoor wei eens op den duur hun invloed, ja zelfs hun macht zou kunnen verminderen.

Want de toongevers van krant, partijbestuur en van afdelingen als Amsterdam, Den Haag, Rotterdam en Leiden omringen zich met een prikkeldraadversperring, niemand in de propaganda als Wijnkoop, de Visser en van Ravesteijn.

Niemand in de krant met een meening, of hij of zij moet dansen naar de pijpen van de oomes. Dit alles wordt nu bedekt of gedekt met een beroep op Moskou. Dit heele spel is demoraliseerend en corruptepeerend voor de arbeiders.

Want wat in Rusland kan voortkomen uit ontoereikende historische ontwikkelingsvoorwaarden, behoeft hier geen wet of regel te zijn in onze omstandigheden als deel aan West-Europa. Maar de tirannen, de bonzen van de C. P. redeneeren niet, maar heerschen, en dan houdt elk debat op.

Alles wat deze lieden in den mond voeren, de 3e Internationale en Rusland, is slechts een middel om hun persoonlijke partijheerschappij te versterken, te bevestigen.

De 3e Internationale en Rusland is voor hen slechts middel, en geen doel. Door deze leuzen willen zij thans boven drijven. Men kan om deze armzalige trucs lachen zooals wij, maar er tevens niet genoeg tegen op zijn hoede zijn, want de arbeiders zijn tegen dergelijke listen ongewapend. Dit te bewijzen van de leiders der C. P., dat in Rusland en de 3e Internationale slechts een voetenbankje zijn voor hun cynische partijpraktijk is zeer gemakkelijk.

Tijdens den oorlog namen Wijnkoop en v. Ravesteijn een heel ander standpunt in als Lenin en Bolschewiki.

Zij, Wijnkoop en v. Ravesteijn waren voor een zegepraal van het Entente-imperialisme. Lenin nooit, hij achtte beide imperialismen even slecht (zie b.v. het geschrift: „Staat en Revolutie”).

Lenin heeft altijd in Rusland een einde willen maken aan den wereldoorlog; hij sloot mede op dien grond het verdrag met Duitschland te Brest-Litowsk. Ravesteijn en Wijnkoop waren toen tegen den vrede!

Zij waren voor voortzetting van den oorlog en voor wat Rusland betref, voor het offensief van Kerenski, in overleg met de geallieerden gevoerd!!

Wijnkoop en v. Ravesteijn namen niet deel aan de conferenties van Zimmerwald-

Stockholm, de bolschewiki wel en verhinderden dit met geweld in de S.D.P. met statuten verkrachting en schending van congresbesluiten, (congres 1917).

Het onderwerp van het Congres was de vakbeweging. De leiders namen nu een ander, door en door opportunistisch standpunt in.

Na gedurende den oorlog het N.A.S. het hof te hebben gemaakt en daarvoor voorkeur te hebben uitgesproken op een congres door middel van een motie, wouen ze nu van front veranderen. Zou er nog een Comité hebben bestaan met het N.A.S. als deelnemer, er zou voor de bekrompen politici geen reden zijn geweest om „een revolutionairen grondslag” te zoeken voor vereniging van N.A.S. en N.V.V.

Want dit willen v. Ravesteijn en Wijnkoop om redenen van binnenlandsche partijpolitiek.

Nu het N.A.S. zich heeft afgekeerd van de C.P. is het N.V.V. weer goed om het te probeeren.

Want er zijn ook binnen afzienbaren tijd verkiezingen en ergens moet men toch reservetroepen vandaan halen.

Waarom anders het N.A.S. in theorie opgegeven? Het N.A.S. is nu niet plotseling sinds de reis naar Moskou zóó slecht geworden. Plotseling is het N.A.S. gevaarlijker dan het N.V.V. Natuurlijk mag de C.P. evengoed N.V.V.-leden winnen of in elk geval kiezers als de S.D.A.P. Waarom mag de S.P. alleen agiteeren in het N.A.S. waarom de C.P. niet? Moeten Kolthek en Troelstra dan alle zetels bezetten?

Als concurrerende politieke partij mag de C.P. evenveel als de S.D.A.P. en de S.P. De politici en journalisten van die groepen handelen volkomen ter kwader trouw dit aan de C.P. te verwijten of kwalijk te nemen. De leiders der C. P. weten zeer goed, of kunnen het althans weten dat van een internationaal proletarisch standpunt de vakbeweging geen instrument van en voor de revolutie is.

Een vereniging van de vakcentralen is op dit moment een krachtige aanwas, een enorme vermeerdering van de macht der leiders, van Fimmen en Lansink. Vermeerdering van de macht der leiders is een eisch in strijd met de revolutie. Want de leiders verhinderen, en in de vakbeweging op zeer sprekende wijze, de machtsontplooiing der arbeiders, remmen den strijd. De leiders van de vakbeweging zijn de laatste steunpilaren van het kapitaal. In de revolutie

wordt door het kapitaal een dam opgeworpen tegen het communisme door een eventuele arbeidersregering van N.V.V., S.D.A.P., N.A.S. en S.P. Natuurlijk zullen niet alle arbeiders bij deze lichamen aangesloten, daaraan meedoen.

Door dit voorstel te doen, de vereniging der vakcentrales met de frase van den revolutionairen grondslag als lokmiddel voor de partijgenooten, wordt de tegenrevolutie versterkt.

Door deze resolutie te stellen van den kant van het P.B., wordt ons een diepen blik gegund in de toekomstige politiek van de leiders der C.P.

Dit voorstel opent het verschiet van Spartacus-Levy, die met zijn partij een loyale oppositie wou vormen in geval zulk een arbeidersregering na den staatsgreep van Kapp-Lüttwits aan het roer zou komen in Duitschland. Om een dergelijk verraad te voorkomen, wat noodwendig uit de praktische doorwerking van het voorstel P.B. moet resulteren, zijn wij van den aanvang af scherp gekant geweest tegen het reactionair voorstel van Ravesteijn, Wijnkoop c.s.

Was daarom de voorkeur voor het N.A.S. beter? In geen geval. Bouwman, de spreker voor de handhaving van den bestaanden toestand, neemt een standpunt in wat geen haar beter is. Behoudens uitzonderingen, nemen als regel de syndicalisten in alle landen een verraderlijk standpunt in. Zij zijn tegenstanders, juist zooals de modernen, van het Radensysteem, van de dictatuur, zij prediken een ontmanend pacifisme op het gebied van de binnen- en buitenlandsche politiek. Met hun leege frasen waardoor zij blijken gevegen niets van het historisch materialisme te snappen, door steeds te leuteren over economische actie, verhinderen zij de verovering van de politieke macht door het gewapende, in Raden georganiseerde proletariaat.

Van het standpunt P.B. en Bouwman kan men zeggen: De Rabbi en de Monnik, ze stinken allebei!

Ook kan men zich niet beroepen op Rusland d.w.z. op den historischen gang der revolutie in dit land. De vakverenigingen zijn daar niet veroverd in den zin als het hier aan de leden der C.P. wordt voorgedragen.

In een aan de linksche communisten vijandig blad als „Die Rote Fahne“, het orgaan van den Spartacusbond in Duitschland kon men lezen (No. 227) in een verslag van de afgevaardigden van de vakverenigingscommissie te Berlijn, die naar Rusland zijn geweest: „Czerny bespreekt de vakbeweging en de verraderlijke houding der vakverenigingen gedurende de revolutie. Eerst na de verovering der macht zijn de communisten in de vakverenigingen aan de spits getreden en hebben de heropening der bedrijven en de registratie der ruwstoffen doorgevoerd“.

Wij stellen hier vast, dat door de verovering

van de politieke macht door de arbeiders en boeren in Rusland, het eerst mogelijk is geweest de vakverenigingen te veranderen en te onderschikken aan de besluiten der Sovjets. De Russische kameraden hebben dus niet de taktiek kunnen volgen die thans aan ons wordt aanbevolen. Vóór de revolutie is door hen de mensjewistische vakbeweging niet veroverd.

Eerst door de dictatuur, het gewapende proletariaat, door in het bezit te zijn van de politieke macht was het mogelijk de vakverenigingen eenigzins buigzaam te maken.

Het standpunt van het P.B. berust niet op feitelijke gegevens, evenmin als de handhaving van den bestaanden toestand, de voorkeur voor het N.A.S.

Het eerste, de motie is slechte politiek, evenals de voorkeur voor het N.A.S. Zich met geweld hechten aan de vakbeweging opent de deur voor de zekere nederlaag der communisten, en is in werkelijkheid de sabotage van het radensysteem, als nieuw middel in den revolutionairen strijd.

De ideologie van de vakbeweging moet men volkomen vernietigen.

Als wij zoo denken over het voornaamste wat op het congres is verhandeld, kan men de rest wel laten zwemmen.

Curiositeitshalve brengen we nog even in herinnering, dat de 21 punten onder den hamer doorgingen als een zoodje visch op den afslag. Dat er van een wezenlijke kritiek op de parlementaire practijk en het „beleid“ van het P.B. geen sprake was, heeft voor den goeden verstaander geen betoog noodig.

De noodige vernieuwing te brengen door kritiek in de C.P. is meer dan noodig.

De beweging der arbeiders in Italië.

Wij mogen wel aannemen dat de meeste van onze lezers wel bekend zijn met de bewegingen die in den laatsten tijd hebben plaats gehad in Italië.

De arbeiders hebben de fabrieken bezet, althans gedurende eenigen tijd hebben zij dat volgehouden. Deze bezetting is reeds lang weer opgeheven. De heer Giolitti, de opperminister van Italië, liet deze beweging der arbeiders loopen. Hij greep volstrekt niet in, niettegenstaande het huipgroep der groot-industrieelen. Hij, de minister, had daarvoor zijn goede redenen. De politiek in het binnenland, door Giolitti gevoerd, is modern. De tendenz van de politiek der huidige regering in Italië is die van meer belasting, ook directe, betere toerusting van den staat, een goedgesmeerde staatsmachine op hechte financiële grondslagen. De industrie en meest de allergrootste, heeft gedurende den oorlog nogal veel O.W. gemaakt. Van deze extra koek wil Giolitti ook mee-eten. Van dezen ongenooden gast wil de industrie echter niets weten. Het gevolg was te voorzien, er was, er is, een stevige oppositie uit den hoek der groot-industrie.

Giolitti begreep van zijn kant wel dat zijn verdere sociale hervormingen, waarmee hij de Italiaansche arbeiders wil lokken, omkopen, om zoo de beweging te saboteeren, een moderne industrie veronderstelt.

Het Italiaansche proletariaat heeft in het algemeen revolutionaire aspiraties. Deze revolutionaire plannen zijn nogal vaag. Ze blijven in de geboorte.

De leus van de medezeggenschap in de industrie, aangeheven uit de kringen der arbeiders, die leidde tot de bezetting der fabrieken, was een vondst die Giolitti zeer goed voor zijn bedoelingen heeft aangewend. Gegeven de felle oppositie der industrie, met aan de tegenovergestelde zijde, de zeer gevaarlijk kunnen wordende beweging der arbeiders, bleef hij, de sluwe Giolitti werkloos toeschouwer, zond geen soldaten, toen de roode vlag woei van de metaal- en andere inrichtingen van nijverheid.

Op zeker oogenblik, toen de beweging tot staan kwam door pogingen tot bemiddeling, nam Giolitti als landsregeerder deze tusschenkomst in eigen hand, dwong de groot-industrie tot concessies, liet aan de arbeidersleiders beloven de opheffing der bezetting. De minister zei toe: wettelijke fabrieksraden, d.i. medezeggenschap der arbeiders in de industrie.

Hiermee was de beweging in het zand geloopt, maar niet voor Giolitti. Want ofschoon het betrekkelijk ontwerp van wet, inzake de arbeidersmedezeggenschap nog niet in tastbare vormen het licht heeft gezien, en zijn profane lijf nog niet in de steer van de Monte Citorio is gezien, is de coup van Giolitti meesterlijk gelukt. De groote industrie die niet kan gedijen door stevige medewerking der arbeiders, door productie en nog eens productie, deze productievermeerdering kan er komen door de raden, waarin de wet zal voorzien.

Zonder stevigheid der industrie, zonder opschroeiing der productieve krachten, geen behoorlijke financiële resources, geen modern belastingstelsel.

De Italiaansche bourgeoisie heeft een sterken staat noodig. De wereld zooals zij zich voordoet aan de heerschende kliek op de Apenijnsche Schiereilanden, is vol van heerlijke oasen. De veldtocht in de negentig jaren in Abessinië, de veldtocht in Tripolië, de gebiedsuitbreiding van Italië op kosten der voormalige Dubbel-Monarchie, de heerschappij in de Adria, de schoone eerdans die het Italië van thans uitvoert in het gebalkaniseerde Europa, de uitbuiting van zekere tegenstellingen tusschen Frankrijk en Engeland in het naburige oosten, laat ons zien dat de roofzuchtige heerschende klassen in Italië nog een geduchte rol in de wereld willen spelen.

Daarom moet Italië een sterk leger hebben en . . . dus veel geld. Het imperialisme eischt stevigen materielen steun op eigen bodem. Het moet tot eigen kapitaalvorming komen. Duitschland is niet meer de eeuwig voedende bron met zijn kapitaal voor de Italiaansche industrie.

Giolitti, de sluwe imperialistische staatsman

met zijn verzienden blik ruikt dit, weet, en handelt daarna in alle vraagstukken.

Wie was de leidster van de beweging in Italië? De vakbeweging. Volgens slecht ingelichte leden der Hollandsche C.P. is de Italiaansche vakbeweging van thans revolutionair.

Dit was niet onze zienswijze. Daarin hebben wij gelijk en niet degenen die ons tegenspreken.

Het uitvoerend comité van de 3e Internationale zegt in een schrijven, gedateerd 10 September '20, omtrent de vakbeweging in Italië:

„Veel erger is de toestand in de vakverenigingen.

Vele gewichtige ambten zijn bezet door reformistische elementen, door een bureaucratische kliek, die de vakvereniging geheel in de hand hebben, en hemel en aarde bewegen om den opmarsch der revolutie tot staan te brengen. Om de taktiek van deze heeren te kenschetsen, is het voldoende te zeggen, dat gedurende eenige jaren geen congres der vakverenigingen is bijeengeroepen, uit vrees, dat hen de macht zou kunnen ontnomen worden.

De arbeiders zijn voor de revolutie en de vakverenigingen tegen de revolutie. (Wij cursiveeren, Red. R.V.)

De Italiaansche vakverenigingen zijn het eens met onze partij, dit houdt hen echter niet van terug in de gele Internationale der Amsterdamsche verraders, de agenten van het wereld-imperialisme te blijven“.

(Wij vestigen nadrukkelijk de aandacht van onze lezers op deze passage, want hieruit kunnen zij zien, welke elementen het eens zijn met onze partij, of de 3e Internationale, die velen voor heilig houden en waarop men geen kritiek mag uitoefenen volgens cynische partijregenten).

De leiders van uwe vakverenigingen, de heer D'Aragona en de overige reformisten, nemen actief deel aan de door de kapitalisten gesubsidieerde burgerlijke ondernemingen, die ten doel hebben, de kapitalisten in den strijd tegen de revolutionaire beweging te steunen. De verlangens van het comité loopen uit op den wensch uitsluiting van deze lieden uit de partij. Of dit een afdoend middel is daarover polemiseeren wij thans niet. Het is voor ons thans voldoende om aan te toonen dat een beweging in zulke handen wel eindigen moet met wettelijke arbeidersraden of wel met niets.

Zoo veel staat vast, het geciteerde uit het schrijven van het uitvoerend comité stelt dit in het licht, dat de vakbeweging in Italië de revolutie tegengaat, gelijk overal elders.

De arbeiders bezetten de fabrieken, maken een begin met hun eigen bewapening. De regering tast niet toe. De leiders sturen de beweging in het moeras der bemiddeling en zoo komt de beweging tot een einde.

De „economische actie“ niet gevolgd door de politieke actie van het gewapende proletariaat die alle macht tot zich trekt, is tot ondergang gedoemd.

Als dit eens door de syndicalisten werd toegegeven na deze ervaring in Italië, dan zouden we aan wonderen gelooven. Voorloopig zullen de syndicalisten wel doorgaan met hun frasen om de „economische actie“ als het middel voor te stellen.

Zinowjeff, de voorzitter van het uitvoerend comité te Moskou is persoonlijk nog eens terug gekomen op het gebeurde in Italië. Dit stuk is van 23 October en uit Stettin afkomstig, dus toen Zinowjeff in Duitschland was, geschreven. De titel van het stuk in kwestie is: „Wanneer en onder welke voorwaarden moeten arbeidersraden georganiseerd worden“.

Wij lezen daarin: „Thans nog een ander voorbeeld-Italië. Eenige weken geleden kwam in Italië in verband met de beweging onder de metaalbewerkeren het opnieuw tot een revolutionairen vloedgolf. De arbeiders in Italië gingen over tot de inbezitting van fabrieken. De kleine boeren namen het land in bezit. In de steden heerschte algemeene gisting. De burgerlijke regering was zoo onzeker, dat zij de teugels bijna uit handen gaf. (Dit is o.i. niet juist. Men zie de uiteenzetting over Giolitti's politiek in het eerste deel van het artikel, hierboven. Red. R.V.)

De revolutionaire vloedgolf wies met den dag. Waarom hebben in dien tijd onze Italiaansche partijgenooten de leuze van directe oprichting van arbeidersraden niet aangeheven? Van ons standpunt was dit onvoorwaardelijk geboden. Wanneer dit niet is gebeurd heeft men in Italië zijn eersten plicht niet vervuld“.

Dit betoog van Zinowjeff doet ons vreemd aan. Zeer gerust schijnt de voorzitter van de 3e Internationale niet te zijn omtrent den practischen raad uitgedrukt in de stellingen van Moskou dat men in de vakvereniging moet gaan in de landen met een revolutionaire situatie als Duitschland en Italië, deze moet veroveren — een werk van langen duur — als de beweging geheel in handen is van hare natuurlijke vijanden, de vakverenigingsbonzen. Als deze beweging opklaart, moet men volgens de wondere regelen van den bokkensprong ineens arbeidersraden propageeren, uit den grond stampen, en door dit middel, wat geheel in tegenstelling staat met de vakbeweging, het proletariaat tot overwinning voeren. In elk geval heeft kameraad Zinowjeff evenals Lenin een dialectiek op eigen gelegenheid.

Want practisch werkt de vakbeweging etke revolutionaire beweging tegen. Zelfs die in Italië „die het eens (is) met onze partij“ zooals het uitvoerend comité zegt in het stuk van 10 September. Het behoort voor ons geen betoog, dat de vakverenigingen die het niet „eens zijn met onze partij“, in Engeland, Frankrijk en Duitschland dit vieze werk van sabotage der revolutie nog beter uitvoeren. Dit is wel duidelijk, want de III Internationale heeft gezegd, Zinowjeff schrijft dit, zelfs van vakverenigingen „die het eens (zijn) met onze partij“.

Dat zal wel voldoende zijn voor een oprecht geloovige, die reeds zalig is als hij

Wijnkoop houdt voor een gezant van Lenin. Want, beminde broeders uit de C.P., omtrent de feiten, de feiten, ziet U, de details, ja, de onderdelen, U verstaat me toch, een-en-twintig-stelling-slikker, die-gie-niet-eens-kende, daarin verschilt ons blad „De Roode Vaan“ niet met het uitvoerende comité of met zijn voorzitter. Het is alleen een verschil of deze feiten nu moeten leiden tot de verovering der vakbeweging of tot vernietiging van de vakbeweging in landen met een revolutionaire situatie.

Dus of onze propaganda moet gericht zijn, nu reeds op propaganda voor het radensysteem. Niet plotseling, maar thans vooraf, welbewust planmatig, de grondslagen moeten gelegd worden voor bedrijfsorganisatie met verwerping van de vakbeweging, die is, zooals ze is, krachten haar eigen natuur, gebonden aan haren oorsprong en de daaruit ontspringende leefregelen, taktiek en inrichting, dus gebonden aan het historisch milieu.

Niet een wapen voor den eindstrijd, in den eindstrijd tegen het wereldimperialisme, maar bepaald door haar zijn in de begin en middel-periode van het opkomende industrie kapitaal. Volgens de Moskou-taktiek is de omzetting der vakbeweging slechts een kwestie van personen.

Volgens de lichten der C.P. in Holland zou het N.A.S. revolutionair zijn of worden als Sneevliet maar aan het hoofd van het N.A.S. was gekomen.

Als een Spartacus-Communist of Stöcker aan het bewind komt in een Duitse vakvereniging, de overwinning is volgens hen gewis. Deze kinderachtige opvatting zou men niet zoeken bij ernstige menschen als Zinowjeff en Lenin.

De opvatting is echter de enige die gepropageerd wordt door de opportunisten der 3e Internationale.

Geef ons het bestuur — dit is dwaas, want dit zal niet gebeuren en is volkomen utopisch — en klaar is Kees.

Deze methode heet de revolutioneering der vakbeweging.

De conclusie die wij trekken uit de feiten, uit den loop der beweging in Italië, is, dat zij de taktiek van Moskou met betrekking tot de vakbeweging niet steunen. Het materiaal wat Moskou aan de hand doet, het oordeel van Zinowjeff over de Italiaansche vakbeweging, en wat had moeten geschieden in Italië leiden niet tot het bevestigen van de vakbewegingstaktiek van Moskou. Het moet dunkt ons iedereen opvallen hoe zwak het betoog van Zinowjeff is.

De vakverenigingen eerst propageeren, steunen, veroveren, er als dan door de actie van de door hen zelf groot-gemaakte vakbeweging alles wordt vernietigd, plotseling komen met het parool van arbeidersraden, gelijk Zinowjeff gewenscht heeft, kan niet als ernstig worden genomen. Natuurlijk wie alleen let op den schijn en zoo is het geval met velen die reeds communist zijn door het bezit van een diplomaboekje van de C.P. zal toch zeggen, als er maar de goede

leiding was geweest, als maar bolschewiki aan het hoofd van de Italiaansche vakbeweging gestaan hadden.

Met andere woorden het vraagstuk van de sociale revolutie is slechts een kwestie van persoonsverwisseling.

Deze opvatting is waarlijk kinderlijk. Maar de beweging in Italië geeft geen steun aan de kinderlijke verbeelding van de opportunisten in de 3e Internationale.

Aan Mevrouw Holst.

Naar aanleiding van uw artikel: De Taak der Comm. Partij in de Prol. Revolutie, in de „Nieuwe Tijd” van 20 October, een paar opmerkingen.

Waar u zegt (over de C. P. in Nederland): „het overlaten van het werk aan de leiders” en „het ontbreken van een oppositie, organisch voortgekomen uit de partij en innig samenhangend met het partijleven”, komt het me voor dat u het wat eenzijdig voorstelt. „Het uitstooten uit het werk van aan de leiders onwettelijke partijgenooten” ware juist. De krachten der oppositie laat men braak liggen, worden gesaboteerd, uitgeschakeld.

Waar bijv. Ceton op het congres durfde klagen over gebrek aan medewerking voor „De Tribune” tijdens de afwezigheid van Wijnkoop, had hij verzuimd medewerking aan Luteraan, om maar eens iemand te noemen, of aan anderen, die ertoe in staat zijn, in de afd. Amsterdam te vragen.

De m. i. zeer slordige en on-economische wijze waarop in de C. P. met de krachten wordt omgesprongen, stempelt de leiders reeds als ongeschikt tot leiden, organiseren, wat toch hun taak moet zijn, waar het tot monopoliepositie gemaakt is. Ze verdeelen de functies niet, maar slopen ze op. Deels uit bewuste sabotage, deels uit onkunde der in de individuen sluimerende krachten.

Deze tactiek vormt veel te weinig nieuwe krachten, zij prikkelt niet het initiatief, ontwikkelt niet het in kiem aanwezige.

Dit gebrek aan kennis der krachten, — ook dier revolutionairen, die zich niet onder de dictatuur van Wp wensen te scharen, — zou tot een volslagen catastrophe, blamage, gevaar leiden, indien hier eens werkelijk revolutie uitbrak, en de régie — volgens den geest van Moskou en op den grondslag van de 21 punten — eens netjes bij het P. B. der C. P. — zooals die partij thans reilt en zeilt, — zou berusten.

Is er geen democratie in de partij, om de door u geconstateerde „machtspolitiek” en „de geestelijke terreur” doeltreffend te bevechten? Praktisch is uitgesloten, — en 't laatste congres der C. P. heeft dit opnieuw bewezen — dat het aan een oppositionele minderheid zou gelukken afgevaardigden gekozen te krijgen voor 't congres, dit hoogste hof van beroep.

Ik meen niet, dat deze euvelen uitsluitend de Hollandsche C. P. aankleven. Zij zullen over 't algemeen aanwezig zijn in alle organisaties, die op de oude gepatenteerde partijvormen, -gebruiken en tradities voortbouwen, en wier belang het niet is, zelfstandige strijders te kweken. C. H.

De Communisten en de Vakbeweging.

De verwachting van de voorhoede van het internationale proletariaat, de Russische Communisten, dat het revolutionaire verzet dat in Rusland het kapitalisme en zijn knechten vernietigd had, spoedig zou overslaan naar de Midden- en West-Europese landen, is door de trage ontwikkeling van de revolutionaire beweging in die landen niet verwezenlijkt. In Frankrijk en vooral in Engeland, waar de bourgeoisie haar wereldmacht behouden heeft, staat het proletariaat nog altijd onder den invloed der imperialistische ideologie, waardoor het onmogelijk zijn historische taak, de wereldmacht van de kapitalistische klasse te vernietigen, kan vervullen. Zoolang het proletariaat zich niet heeft bevrijd van de ideënwelt der bourgeoisie, kan het zich niet zelf bevrijden. Zoolang het proletariaat zich niet als doel stelt de wereldmacht van de bourgeoisie te vernietigen, kan het zijn revolutionaire taak niet vervullen. De macht van de Engelsche bourgeoisie berust op de imperialistische gezindheid van het Engelsche proletariaat. De Engelsche bourgeoisie is daardoor nog steeds een wereldbeheersende klasse.

In Duitschland zijn de verhoudingen echter geheel anders. De Deutsche bourgeoisie is als zelfstandige wereldmacht vernietigd, de Deutsche arbeiders staan niet meer onder invloed van de imperialistische ideologie. In Duitschland zijn dus de objectieve voorwaarden voor de revolutie nu reeds aanwezig. De historische feiten hebben ons geleerd dat de revolutie niet het eerst uitbreekt daar waar het kapitalisme economisch en politiek het meest ontwikkeld is, maar daar waar de bourgeoisie, de heerschende klasse, het zwakst is.

Het is onzinnig als Wijnkoop aan de „Nederlandsche K.A.P.-richting”, zooals de oppositie op het congres genoemd werd, verwijt dat wij den weg van de revolutionaire ontwikkeling langs een liniaal willen trekken en daarom meenen dat in Duitschland de voorwaarden voor de revolutie meer aanwezig zijn dan in de Entente-landen, dit zijn slechts frases van Wijnkoop om de oppositie af te maken. De voorwaarden voor de proletarische revolutie zijn daarom in Duitschland meer aanwezig dan in Engeland, omdat de Deutsche bourgeoisie veel zwakker is dan de Engelsche. In Duitschland echter, waar de revolutie zich langzaam maar zeker ontwikkelt, houden de organisaties die het proletariaat zichzelf heeft geschapen, de volkomen en snelle ontwikkeling van de revolutionaire beweging tegen. De revolutionaire beweging ontwikkelt zich dus in een langzamer tempo dan de Russische Communisten zich hadden voorgesteld. Daardoor zijn zij er toe gekomen een andere tactiek voor Centraal- en West-Europa te propageeren, als zij zich aanvankelijk hadden voorgesteld.

Inplaats van een revolutionaire stormloop van het Europeesche proletariaat te verwachten, meenen zij dat de Communis-

ten den plicht hebben, de bestaande proletarische massa-organisaties, in de eerste plaats de vakorganisaties om te werken tot revolutionaire organisaties. De vraag hoe wij tegenover de vakbeweging moeten staan wordt beheerscht door de wereldrevolutionaire ontwikkeling.

De K.A.P.D., die een snelle ontwikkeling van de proletarische revolutie in Duitschland verwacht, verwerpt de tactiek van het „veroveren der vakverenigingen”, die door de Executieve van Moskou en door Spartacus wordt voorgestaan, omdat de laatste meenen dat de revolutionaire beweging in Duitschland zich niet zoo snel zal ontwikkelen.

De moderne vakbeweging is in hoofdzaak ontstaan tijdens het bloeitijdperk van het kapitalisme dat aan den wereldoorlog is voorafgegaan. Dit bloeitijdperk heeft zijn stempel gedrukt op het karakter van de vakorganisaties. Het zijn organisaties met sterk kapitalistische karaktertrekken. Overal is de vakbeweging geworden een levend element van de kapitalistische overheersching het kapitaal heeft in vele opzichten de vakorganisaties noodig om „gerogelde toestanden” in de bedrijven te brengen, waardoor de „rust” gehandhaafd, de winst verzekerd en de macht van de bourgeoisie onaangetaast blijft. De vakorganisaties zijn geen strijdorganisaties, maar verzekeringsinstituten die de arbeiders een „redelijk” loon en de ondernemers een „behoorlijke” winst verzekeren. Deze karaktertrekken van de vakbeweging uiten zich ook en niet in de laatste plaats in haren organisatievorm. Het zijn organisaties geworden waarin het initiatief van de massa's onderdrukt wordt, waarin een bestuurderskaste de volledige macht in handen heeft en met deze bureaucratische macht de arbeiders van revolutionairen strijd weet af te houden. De vakpers is in handen van deze bureaucraten een machtig wapen om dit doel te bereiken. Steeds weer wordt het initiatief van de arbeiders door deze kaste onderdrukt. Huishoudelijke vergaderingen worden zeldzamer, zoodat de invloed van de arbeiders op den gang van zaken geringer wordt. De contributies worden steeds hooger opgevoerd, waardoor de vakverenigingsbureaucraten over ontzaglijke bedragen beschikken, waardoor hun macht over de arbeiders steeds grooter wordt.

A. K.
(Wordt vervolgd)

Verantwoording steun.

Ontvangen van J. te Z. f 25.—

Correspondentie.

B. te Leeuwarden. — Uw postwisse groot f 1.— ontvangen.

Ontvangen: „De Theorie van het Syndicalisme”, door Mr. Clara Wichmann. Het Russisch Huwelijks- en Familierecht.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

2de Jaargang No. 3
November 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De Staatsbegroting.

Het is niet onze bedoeling na te gaan wat er voor de zooveelste maal door de leden der kamer in het algemeen is beweerd. Uit den aard der zaak gaat onze belangstelling uit naar twee fracties, de S.D.A.P. en de C.P. Troelstra, de woordvoerder der eerste fractie sprak als leider van een groote partij, uitvoerig over de politiek van zijn partij.

De lijn die in deze redevoering zat liep op twee dingen uit. De arbeiderspartij is voor ontwapening en socialisatie.

Het is voor een proletariër die nog alle klassebewustzijn en klasseinzicht heeft verloren onbegrijpelijk, hoe iemand zich socialist kan noemen en thans kan opkomen voor ontwapening. Dus zich principieel kan plaatsen op den bodem van het pacifisme. De arbeiders in de S.D.A.P. moeten wel geheel met burgerlijke inzichten zijn besmet door de besturen en bladen van huane partij om daarmee te kunnen instemmen. De toestand in de wereld geeft geen grond om het pacifisme doorvoerbaar te achten. De Nederlandsche staat en de bezittingen in de Oost kunnen slechts door de bourgeoisie worden vastgehouden door middel van de bajonetten. Nederland aangesloten bij den Volkerenbond d.i. bij het kapitaal der Entente, vormt een haag van bajonetten tegen het internationale proletariaat, zoowel als tegen de volkeren die het kapitaal gevangen houdt in de koloniën. Een Engelschman, schrijvende over de „Kleine Entente” in een Engelsch tijdschrift zegt, dat volgens een uitgebracht rapport aan de regering der Vereenigde Staten, er op het moment 19 oorlogen aan den gang zijn, behalve de burgeroorlogen. Zoo is de de toestand geschapen door de overwinning van het imperialisme van Engeland, Frankrijk en Amerika.

Om met Lloyd George te spreken het doel van den oorlog was om de wereld: „veilig te maken voor de democratie”.

Troelstra steunt dus niet op feiten als hij opkomt voor ontwapening. Hij weet trouwens zeer wel, dat Nederland niet mag ontwapenen krachtens zijn aansluiting bij den volkerenbond, zich niet zal ontwapenen tegen de onderdrukte volkeren in de Oost en evenmin als klassestaat gericht tegen het proletariaat van Nederland. De vooze politiek van Troelstra misleidt niet de bourgeoisie, maar wel helaas het proletariaat. Inplaats van de arbeiders voor te bereiden dat het zich in het belang van zijn klasse, uit internationale solidariteit moet wapenen tot den laatsten man, predikt hij een politiek van

ontwapening, dus van afstand doen van den strijd. De leuze van ontwapening, komt dus alleen neer op het weerloos houden van het proletariaat, tegenover een tot de tanden gewapende bourgeoisie. De politiek van Troelstra is onwaar, omdat ze niet uitgaat van den werkelijken toestand, nog van de reële klasseverhoudingen.

Het is slecht een leuze van burgerlijken oorsprong om kleinburgerlijk denkende arbeiders en middenstanders, te vangen bij de de verkiezingen.

Is de leuze der socialisatie beter? We laten details, hoe Troelstra deze leuze smakelijk probeert te maken daar, maar de grondslag is even onwezenlijk als de ontwapening. Socialisatie in de huidige omstandigheden — het rapport omtrent deze materie van de S.D.A.P. toont het ten overvloede aan — is arbeidsgemeenschap met de bourgeoisie. Het bankkapitaal in vredige samenwerking in de fabriek met de arbeiders, een deelgenootschap van arbeiders en kapitalisten tot vermeerdering der productie, tot instandhouding van de huidige maatschappij d.i. van het imperialisme.

Door deze leuze aan te heffen, doet Troelstra geheel afstand van den klassenstrijd, en predikt ontdaan van alle frases en leuzen: samenwerking der klassen.

Hoe dankt Troelstra zijn ontwapening en socialisatie te bereiken? Hij denkt er zoo over: „Ik sprak over een mogelijke regering waaraan de S.D.A.P. zou kunnen deelnemen. Een dergelijke regering, zal zij ooit mogelijk zijn, zal moeten steunen op het georganiseerde proletariaat van ons land, „van de syndicalisten af tot op de katholieke arbeiders toe”. (Wij cursifeeren Red. R. V.)

Op deze woorden uit „De Handelingen” overgenomen, vestigen wij de aandacht van onze lezers. In het artikel op de eerste pagina van het vorige nummer van ons blad, schrijvende over de motie van het P. B. der C. P. in casu, de samensmelting op „revolutionairen grondslag” van N.V.V. en N.A.S., wezen wij deze arbeidersregering aan als de mogelijkheid van de naaste toekomst, met het oog waarop wij de voorgestelde bestuursmotie als reactionair hebben gebrandmerkt. Een regering op parlementairen grondslag van N.V.V. en N.A.S. (die tusschen haakjes volstrekt niet zal ontwapenen, maar evenals Noske, de communisten zal dooden) zal voeren tot behoud van het bestaande

regime. In Oostenrijk en Duitschland bleek dit afdoende, al waren de vormen daar anders, want Renner en Scheidemann hadden steun van de gele vakbeweging en de leiders van deze moderne gelen zaten in de regering als ministers.

De politiek van Troelstra is dus volkomen contra-revolutionair, want zij loopt uit op vereeuwiging van de klasse der bourgeoisie met behulp van het proletariaat uit de diverse vakbewegingen en politieke partijen als S.D.A.P. en S.P.

Wijnkoop gaf een beeld van de Sovjets d.i. hoe ver reeds de armen van Rusland zich uitstrekken. In het naburige zoowel als in het verre Oosten neemt Rusland's invloed toe.

De inneming van Sebasopol was van geweldigen invloed zooals in den Krimoorlog. Dit slaat op de overwinning van Rusland op Wrangel.

Op den 23sten November trok Wijnkoop de volgende conclusies:

1o. Sovjet-Rusland blijft bestaan, het wordt politiek, economisch en militair steeds sterker;

2o. in het nabije Oosten, in Turkije, Armenië, Mesopotamië, Perzië en Afghanistan begint de Britsche macht voor den invloed der Sovjets terug te gaan;

3o. in Britsch-Indië en in Nederlandsch-Indië steekt eenerzijds de reactie den kop op, terwijl anderzijds de revolutionaire beweging tegen het Europeesche kapitalisme sterker begint te worden;

4o. in het verre Oosten worden de banden tusschen China en Sovjet-Rusland aangehaald, en worden de symptomen duidelijker van de tegenstelling tusschen Amerika, Japan en Engeland;

Uit deze conclusies ziet men dat met een salto mortale de leider Wijnkoop, Rusland en de Sovjets zoiets als een revolutie laat voltrekken in het Oosten. Zoo men ziet gaat Engeland, het imperium, reeds terug voor de macht van Rusland, of zooals hij het voorzichtig uitdrukt, voor den invloed der Sovjets.

Aan deze conclusies zouden wij het volgende tegenover willen stellen. Rusland zal, als het een handelsovereenkomst sluit met Engeland, gedwongen worden, de agitatie, elk ingrijpen met de wapens, het aangaan b.v. van overeenkomst met Afghanistan, (dit is